

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 281

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 aprilie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 383 din 23 martie 2011 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 referitor la art. 16 alin. (1), pct. 9 referitor la art. 31 alin. (1), pct. 25, pct. 37 referitor la art. 72 alin. (5), pct. 40 referitor la art. 79 alin. (4), pct. 51 referitor la art. 94 alin. (2), pct. 52, 66, 70, 75, 78, 84 și art. II alin. (1) din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și a legii în ansamblul său	2–11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
342. — Hotărâre privind numirea Comisiei pentru efectuarea cercetării prealabile în vederea declarării utilității publice pentru lucrarea de interes național „Magistrala 5 Drumul Taberei — Pantelimon, tronsonul Universitate — Pantelimon”	12
388. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 760/2009 privind înființarea Registrului Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice	13–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.116. — Ordin al ministrului culturii și patrimoniului național privind clasarea în Lista monumentelor istorice, grupa valorică „B”, a imobilului Clădire primărie, din Str. Principală nr. 206, satul/comuna Aita Mare, județul Covasna	15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
301. — Ordin privind dispunerea radierii din Registrul general și din Registrul special al instituțiilor financiare nebancale a Societății Comerciale ING CREDIT IFN — S.A.	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 383 din 23 martie 2011

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 referitor la art. 16 alin. (1), pct. 9 referitor la art. 31 alin. (1), pct. 25, pct. 37 referitor la art. 72 alin. (5), pct. 40 referitor la art. 79 alin. (4), pct. 51 referitor la art. 94 alin. (2), pct. 52, 66, 70, 75, 78, 84 și art. II alin. (1) din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și a legii în ansamblul său

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, la data de 17 martie 2011, un grup de 113 deputați aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Partidului Social Democrat a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și a legii în ansamblul său.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 1.612 din 17 martie 2011 și constituie obiectul Dosarului nr. 377A/2011.

La sesizare a fost anexată lista cuprinzând semnăturile celor 113 deputați, și anume: Cristian Mihai Adomniței, Marin Almăjanu, Sergiu Andon, Teodor Atanasiu, Vasile Berci, Viorel-Vasile Buda, Daniel-Stamate Budurescu, Cristian Buican, Mihăiță Calimente, Mircea Vasile Cazan, Mariana Câmpeanu, Daniel Chițoiu, Tudor-Alexandru Chiuariu, Liviu-Bogdan Ciucă, Tudor Ciuhodaru, Horia Cristian, Mihai-Aurel Donțu, Gheorghe Dragomir, George Ionuț Dumitrică, Relu Fenechiu, Damian Florea, Gheorghe Gabor, GrațIELA Leocadia Gavrilăscu, Andrei Dominic Gereă, Alina-Ștefania Gorghiu, Titi Holban, Pavel Horj, Mircea Irimescu, Nicolae Jolța, Mihai Lupu, Dan-Ștefan Motreanu, Gheorghe-Eugen Nicolăescu, Ludovic Orban, Viorel Palașcă, Ionel Palăr, Cornel Pieptea, Gabriel Plăiașu, Cristina-Ancuța Pocora, Virgil Pop, Octavian-Marius Popa, Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu, Ana Adriana Săftoiu, Nini Săpunaru, Adrian George Scutaru, Ionuț-Marian Stroe, Radu Stroe, Gigel-Sorinel Știrbu, Gheorghe-Mirel Taloș, Adriana Diana Tușa, Radu Bogdan Țîmpău, Ioan Țintean, Florin Țurcanu, Horea-Dorin Uioreanu, Lucia-Ana Varga, Mihai Alexandru Voicu — deputați aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal — și Victor-Viorel Ponta, Mircea Dușa, Emil Radu Moldovan, Marian Neacșu, Victor Cristea, Costică Macaleți, Sonia-Maria Drăghici, Vasile Mocanu, Anghel Stanciu, Neculai Rățoi, Florin-Costin Pâslaru, Iordache Florin, Antonella Marinescu, Aurel Vlădoiu, Iuliu Nosa, Ioan Stan, Eugeniu Radu Coclici, Horia Grama, Cornel Itu, Ion Burnei, Rodica Nassar, Victor Socaciu, Ion Călin, Viorel Ștefan, Mihai Tudose, Ioan Cindrea, Angel Țîlvăr, Ioan Damian, Adrian Mocanu, Eugen Bejinariu, Dan-Mircea Popescu, Cristina Ileana Dumitrache, Gabriel Petru Vlase, Vasile Popeangă, Iulian Claudiu Manda, Cristian-Sorin Dumitrescu, Bogdan Nicolae Niculescu Duvăz, Andrei Dolineaschi, Florentin Gust Băloșin, Marian Ghiveciu, Mircea-Gheorghe Drăghici, Constantin Niță, Ion Mocioalcă, Eduard-Stelian Martin, Manuela Mitrea, Doina Burcău, Florian Popa, Dan Nica, Silvestru-Mircea Lup, Gheorghe Ciocan, Adrian Solomon, Sorin Ioan Roman, Ciprian-Florin Luca, Matei Radu Brătianu, Petre Petrescu, Gheorghe Antochi, Aurelia Vasile și Dumitru Chiriță — deputați aparținând grupului parlamentar al Partidului Social Democrat.

Criticile privesc, pe de o parte, aspecte de neconstituționalitate extrinsecă a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, în ansamblul său, precum și aspecte de neconstituționalitate intrinsecă a dispozițiilor acestei legi.

1.1. **Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă**, autorii obiecției susțin că procedura de vot a moțiunii de cenzură depuse cu prilejul angajării răspunderii Guvernului pentru proiectul Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii s-a desfășurat cu încălcarea dispozițiilor art. 36 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului. În opinia acestora, dispozițiile amintite prevăd cvorumul de participare la vot, cvorum care trebuie să fie de cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor Camerelor și care se stabilește în funcție de persoanele care și-au exprimat efectiv votul, iar nu în funcție de persoanele prezente în sală, dar care nu și-au exprimat votul. Or, întrucât asupra moțiunii de cenzură au fost exprimate valabil doar 216 voturi, iar numărul total al parlamentarilor este de 470, rezultă că nu a fost întrunit cvorumul legal.

1.2. Autorii obiecției de neconstituționalitate susțin că prin modalitatea de adoptare a legii criticate au fost încălcate prevederile art. 61 alin. (1) și art. 114 din Constituție. În acest sens, arată că angajarea răspunderii Guvernului nu este oportună, întrucât există o majoritate parlamentară care poate asigura adoptarea legii în procedură obișnuită sau de urgență. Prin urmare, structura politică a Parlamentului ar fi permis evitarea procedurii prevăzute de art. 114 din Constituție.

Totodată, se arată că nu există nicio urgență în adoptarea acestui act normativ prin prisma necesității implementării unor directive adoptate la nivelul Uniunii Europene, respectiv Directiva 98/59/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective, Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru ori Directiva 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind munca prin agent de muncă temporară. În acest sens, sunt amintite termenele în care trebuie implementate aceste directive, termene care, spre exemplu, în privința Directivei 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului se întind până la data de 5 decembrie 2011, astfel încât adoptarea legii de implementare nu ar fi fost urgentă. Mai mult, se arată că nu a existat niciun demers din partea Guvernului adresat Senatului pentru dezbateră legii în cauză, ceea ce a dus la imposibilitatea formulării unor amendamente la textul legii, precum și la excluderea societății civile de la dezbaterile privind raporturile colective și individuale de muncă.

În același context se arată că dreptul Guvernului de a decide asupra oportunității și conținutului inițiativei legislative nu este unul absolut, Curtea Constituțională putând cenzura această competență prin prisma respectării exigențelor art. 114 din Constituție. Totodată, absolutizarea dreptului Guvernului de a apela la procedura angajării răspunderii ar duce la transformarea acestei autorități în putere legiuitoare, interferând, astfel, cu atribuțiile de legiferare ale Parlamentului.

I.3. Criticile de neconstituționalitate sunt raportate și la dispozițiile Legii fundamentale referitoare la obligația respectării legilor, susținându-se că elaborarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii s-a făcut cu ignorarea prevederilor art. 5 și 7 din Legea nr. 109/1997 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, precum și celor ale art. 21 și 31 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. În acest sens, se arată că Guvernul nu a obținut avizul Consiliului Economic și Social, întrucât acesta nu s-a putut întruni în mod legal. Astfel, au fost încălcate dispozițiile art. 141 din Constituție care consacră rolul Consiliului Economic și Social de organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului, funcțiile acestuia dobândind o semnificație pur formală.

I.4. Autorii obiecției de neconstituționalitate invocă și faptul că Birourile permanente ale celor două Camere au luat hotărârile de a interzice accesul publicului la ședința Parlamentului din 8 martie 2011 — data angajării răspunderii Guvernului — în condițiile în care, potrivit dispozițiilor art. 139 din Regulamentul Camerei Deputaților și celor ale art. 116 din Regulamentul Senatului, o atare hotărâre nu putea fi adoptată decât în ședința comună, cu votul majorității parlamentarilor prezenți. Astfel, au fost încălcate dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 64 alin. (1) și art. 68 din Constituție.

II.1. **În privința criticilor de neconstituționalitate intrinsecă** se susține, într-un mod general, că prin ansamblul măsurilor promovate pentru modificarea Codului muncii statul român se dezice de răspunderea ce îi revine în calitate de stat social, răspundere ce trebuie să se manifeste inclusiv prin asigurarea unui anumit nivel de protecție a cetățenilor — persoane încadrate în muncă — în raport cu angajatorii.

Sunt menționate, în acest sens, dispozițiile care modifică art. 16 alin. (1), art. 31 alin. (1), art. 52 alin. (1) lit. d), art. 129 și art. 150 alin. (2) din Codul muncii.

Astfel, se arată că instituirea formei scrise a contractului individual de muncă ca o condiție *ad validitatem* cerută la încheierea unui contract de muncă limitează posibilitatea salariaților de a proba existența raportului de muncă, cu consecința restrângerii regimului de protecție instituit de legislația muncii.

De asemenea, este criticată majorarea duratei maxime a perioadei de probă și posibilitatea de a dispune încetarea contractului de muncă printr-o notificare scrisă.

Autorii sesizării critică și dreptul pe care îl dobândește angajatorul de a stabili în mod discreționar normele de muncă pentru salariați fără consultarea acestora, fapt ce încurajează exploatarea abuzivă a forței de muncă, în scopul maximizării câștigului, fără vreo condiționare privitoare la protecția socială a muncii.

Totodată, se arată că protecția salariaților este restrânsă și prin dreptul pe care îl are pentru viitor angajatorul de a respinge cererea de acordare a concediului fără plată pentru formare profesională fără a mai consulta sindicatul ori reprezentanții salariaților.

Un efect asemănător are și modificarea art. 52 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, în sensul în care angajatorul poate dispune reducerea programului de lucru și a salariului, fără a fi necesar acordul organizației sindicale ori al reprezentanților salariaților.

În același context se arată că prevederile legale criticate nu mențin o balanță rezonabilă între încrederea cetățenilor în cadrul normativ existent și interesele pentru a căror satisfacere operează modificarea acestuia. Astfel, se aduce atingere dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 41, art. 47 și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție.

II.2. Autorii obiecției de neconstituționalitate susțin că modificările aduse art. 79 alin. (4) din Codul muncii sunt contrare art. 41 alin. (1) din Constituție. Astfel, se arată că termenul de preaviz pentru persoanele aflate în poziții de conducere „practic s-a dublat ca durată”, astfel încât acestea vor fi obligate să rămână în unitatea angajatoare o perioadă mai lungă, fapt ce le restrânge dreptul la muncă.

II.3. În continuare, autorii obiecției își raportează critica de neconstituționalitate la prevederile Legii fundamentale care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor.

— Astfel, se susține că modificările aduse art. 72 alin. (5) din Codul muncii sunt de natură să discrimineze salariații din sectorul public în raport cu cei ce își desfășoară activitatea în sectorul privat, în sensul că cei dintâi nu mai beneficiază de garanțiile prevăzute de cod în cazul concedierilor colective. Diferența de tratament juridic este determinată de „«capitalul» utilizat de către angajator”.

Totodată, se arată că o atare prevedere legală nu a fost impusă de necesitatea transpunerii Directivei 98/59/CE a Consiliului privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective, întrucât între dispozițiile art. 1 alin. (2) din acest act normativ și modificările propuse există o diferență majoră: legiuitorul european a exclus din sfera de protecție **funcționarii publici**, în timp ce legiuitorul român a creat un regim diferit, discriminatoriu, situat în afara drepturilor constituționale garantate **tuturor salariaților din sectorul public**.

— Tot din perspectiva încălcării principiului egalității în drepturi se arată că dispozițiile art. 95 alin. (2) din Codul muncii, așa cum au fost modificate prin legea criticată, nesocotesc art. 5 alin. (1) din Directiva 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului. Astfel, aceste dispoziții stabilesc regula potrivit căreia salariatul temporar beneficiază de garanția plății salariului minim brut pe țară garantat în plată, în timp ce dispozițiile europene dispun obligația asigurării unor condiții de bază de angajare și de muncă cel puțin egale aceluia care s-ar aplica lucrătorilor în cazul în care aceștia ar fi recrutați direct de întreprinderea utilizatoare pentru același loc de muncă. Așa fiind, se încalcă principiul egalității de tratament în materie de remunerație între salariații temporari și cei ai utilizatorului care desfășoară o muncă identică.

Totodată, modificările aduse art. 94 alin. (2) din Codul muncii au eliminat dreptul salariatului temporar de a beneficia de un salariu între două misiuni, acordat de agentul de muncă temporar.

— În același context se susține că prin modificările aduse art. 223 alin. (2) și art. 229 din Codul muncii sunt restrânse măsurile de protecție împotriva concedierilor reprezentanților salariaților, fiind eliminate interdicțiile de concediere a acestora pentru motive ce nu țin de persoana salariatului și pentru necorespondere profesională. Neconstituționalitatea acestor dispoziții legale este văzută, însă, prin prisma faptului că liderii sindicali au un grad mai mare de protecție decât reprezentanții salariaților, întrucât cei dintâi beneficiază în continuare de prevederile mai favorabile ale art. 10 alin. (1) din Legea sindicatelor nr. 54/2003. Astfel, se ajunge la concluzia că, în mod nejustificat și cu încălcarea art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, este sancționată lipsa organizării în sindicat.

II.4. Se susține că prin modificarea rolului Consiliului Economic și Social se aduce atingere dispozițiilor art. 141 din Constituție. Astfel, se exclude competența de a asigura dialogul social, Consiliul dobândind, pentru viitor, doar atribuția realizării dialogului tripartit la nivel național.

II.5. Critica de neconstituționalitate vizează și dispozițiile art. II din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, potrivit căreia contractele colective de muncă și actele adiționale încheiate în intervalul de la data intrării în vigoare a legii și până la data de 31 decembrie 2011 nu pot prevedea o durată de valabilitate care să depășească data de 31 decembrie 2011. În acest sens, autorii sesizării susțin că impunerea unui termen maxim de încheiere a contractelor colective de muncă limitează dreptul la negociere colective prevăzut de art. 41 alin. (5) din Constituție. De asemenea, se arată că legiuitorul nu oferă nicio garanție asupra faptului că această limitare a aplicării în timp va fi înlăturată la data de 31 decembrie 2011.

Cu privire la interdicția statelor de a institui limitări ale dreptului la negociere colectivă, sunt invocate dispozițiile Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 98/1949 privind aplicarea dreptului de organizare și negociere colectivă și ale Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 154/1981 privind promovarea negocierii colective, precum și „un set de principii privind negocierea colectivă” elaborat de Comitetul pentru Libertate Sindicală al Consiliului de Administrație al Biroului Internațional al Muncii.

Toate acestea, în opinia autorilor obiecției de neconstituționalitate, demonstrează încălcarea art. 41 alin. (5) și art. 53 din Constituție.

II.6. În final, sunt enumerate o serie de prevederi ale unor acte internaționale pretins a fi încălcate prin modificările aduse dispozițiilor art. 72 alin. (5), art. 79 alin. (4), art. 95 alin. (2), art. 215 și art. 229 din Codul muncii, precum și prin art. II al legii modificatoare a Codului muncii, fără însă a se motiva în mod concret încălcările aduse acestora.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctul lor de vedere.

Președintele Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 51/1.275 din 18 martie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Astfel, cu privire la aspectele de neconstituționalitate invocate privind procedura de vot a moțiunii de cenzură depuse cu prilejul angajării răspunderii Guvernului pentru proiectul Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, se arată că aprecierea condițiilor de cvorum se face având în vedere numărul de parlamentari efectiv prezenți, iar nu al celor care și-au exprimat votul. Or, potrivit acestui criteriu, condițiile de cvorum au fost întrunite.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 1 alin. (4) și art. 114 din Constituție, sunt invocate considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1.525/2010, prin care s-a statuat că angajarea răspunderii de către Guvern nu poate fi cenzurată de Parlament sub aspectul oportunității sale.

De asemenea, este citată Decizia nr. 34/1998, în care s-a statuat că „angajarea răspunderii este o procedură mixtă, de control parlamentar, întrucât permite inițierea unei moțiuni de cenzură, și de legiferare, deoarece proiectul de lege în legătură cu care Guvernul își angajează răspunderea se consideră adoptat, dacă o asemenea moțiune nu a fost depusă sau, fiind inițiată, a fost respinsă”.

În același sens, se subliniază faptul că proiectul de lege este adoptat tot de către Parlament și nu de Guvern, ca urmare a respingerii unei moțiuni de cenzură sau a nedepunerii unei asemenea moțiuni.

În continuare, cu privire la susținerea potrivit căreia Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii ar fi fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor altor legi, se arată că o atare critică nu poate fi soluționată de Curtea Constituțională care este ținută să analizeze doar conformitatea dintre legi și dispozițiile Constituției.

Cât privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (5), ale art. 64 alin. (1) și art. 68 alin. (2) din Constituție, se menționează că, potrivit stenogramei ședinței comune a celor două Camere ale Parlamentului din data de 16 martie 2011, în care a fost respinsă moțiunea de cenzură formulată în legătură cu legea criticată pentru neconstituționalitate, nu rezultă că ședința în cauză ar fi fost declarată secretă.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la dispozițiile art. 1 alin. (3), ale art. 41 alin. (1), ale art. 47 și ale art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, se arată, în esență, următoarele:

Forma scrisă a contractului de muncă, prevăzută ca o condiție *ad validitatem* a acestuia, reprezintă în realitate o garanție pentru drepturile angajaților, iar nu o limitare a acestor drepturi.

Durata maximă de probă nu este reglementată de Constituție. De altfel, majorarea acestei perioade este necesară, așa cum s-a evidențiat și în procesul de învățământ.

De asemenea, art. 41 din Constituție nu se referă la modul de stabilire a normelor de muncă, ceea ce înseamnă că acesta este lăsat la nivelul legii. În plus, în critica modificărilor aduse art. 129 din Codul muncii, autorii obiecției nu au analizat ansamblul normelor legale incidente care stabilesc dreptul sindicatului ori al reprezentanților salariaților de a interveni, inclusiv prin deschiderea unui conflict de muncă în caz de opoziție.

Nici posibilitatea angajatorului de a respinge cererea salariatului de acordare a concediului fără plată nu poate fi făcută abuziv, chiar dacă nu mai sunt consultați reprezentanții salariaților, întrucât decizia poate fi atacată pe cale administrativ ierarhică sau în justiție.

Cât privește posibilitatea de a reduce programul de lucru fără consultarea reprezentanților salariaților, se arată că autorii sesizării nu precizează textul constituțional pretins a fi încălcat.

Referitor la majorarea termenului de preaviz, se arată că aceasta nu este reglementată de Constituție, că tinde la protejarea drepturilor angajatorului și că nimic nu împiedică părțile să prevadă un termen mai scurt.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate raportate la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, președintele Camerei Deputaților invocă, în esență, următoarele argumente:

Angajații din sectorul public se află într-o situație diferită față de cei din sectorul privat, astfel că tratamentul juridic diferit este justificat.

Directiva 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului miniștrilor prevede posibilitatea statelor membre de a institui reglementări derogatorii de la normele privind munca prin agent temporar.

Reprezentanții salariaților se află într-o situație diferită de liderii sindicali, întrucât numai aceștia din urmă contribuie la apărarea drepturilor și la promovarea intereselor profesionale, economice și sociale ale salariaților.

În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile pct. 75 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, arată că acestea, în realitate, dezvoltă dispozițiile art. 141 din Constituție și completează legea organică a

Consiliului Economic și Social cu o nouă regulă, necesară, anume „dialogul tripartit la nivel național”.

De asemenea, amintește că niciun text din Constituție nu reglementează termenul în care se pot face negocierile colective, ceea ce are ca efect imposibilitatea analizării conformității art. II din legea criticată cu Legea fundamentală.

Cât privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 20 din Constituție, se arată că acest text se referă „la modul de aplicare a unor reguli de drept și nicidecum la conformitatea normelor din Legea criticată cu instrumentele europene sau internaționale în domeniu.”

Președintele Senatului a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. I — 232 din 21 martie 2011, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este întemeiată.

Argumentele invocate sunt, în esență, identice cu cele susținute de autorii sesizării.

Astfel, susține că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii este afectată de vicii de neconstituționalitate extrinsecă, întrucât angajarea răspunderii Guvernului nu a fost oportună, ci s-a făcut abuziv, cu încălcarea atribuțiilor Parlamentului, ca unică autoritate legiuitoare a țării.

De asemenea, sunt înfrânte dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât legea criticată nu respectă normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000.

În ceea ce privește neconstituționalitatea intrinsecă a dispozițiilor legii modificatoare a Codului muncii, se arată că aceste dispoziții diminuează protecția asigurată salariaților, aduc atingere dreptului la muncă și creează discriminări între salariați. Totodată, modifică rolul Consiliului Economic și Social, „în sensul excluderii din sfera de competență a acestuia a problematicii dialogului social.”

În sfârșit, arată că art. II din legea criticată prejudiciază grav dreptul la negocieri colective, fiind afectată însăși substanța acestui drept.

Guvernul a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 5/1.751/21 martie 2011/E.B., punctul său de vedere, în care arată că sesizarea de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În acest sens, susține că argumentele invocate privind încălcarea condițiilor de cvorum la votarea moțiunii de cenzură depuse cu prilejul angajării răspunderii Guvernului pentru proiectul Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii vizează, în principal, deficiențe care țin de modul de aplicare a dispozițiilor unui regulament al Parlamentului, aspecte ce nu revin competenței Curții Constituționale, așa cum s-a statuat, de altfel, și prin Decizia nr. 786/2009, Decizia nr. 413/2010 și Decizia nr. 1.466/2009. Aceleași argumente sunt valabile și în ceea ce privește criticile referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) coroborate cu art. 64 alin. (1) și art. 68 din Legea fundamentală.

Invocând, de asemenea, jurisprudența Curții Constituționale, prin deciziile nr. 298/2006 și nr. 375/2005, arată că este lipsită de fundament și afirmația potrivit căreia Guvernul a încălcat competența Parlamentului de unică autoritate legiuitoare, de vreme ce instituția angajării răspunderii Guvernului își găsește suport juridic în chiar cuprinsul Legii fundamentale. Mai mult, precizează că, în situația de față, dată fiind importanța deosebită a proiectului în discuție și necesitatea aplicării imediate a măsurilor propuse, care urmăresc să flexibilizeze și să adapteze relațiile de muncă la realitățile socio-economice actuale, în raport cu evoluția dinamică a pieței muncii, piață care în contextul crizei economice întâmpină numeroase dificultăți, Guvernul a fost îndreptățit să uzeze de prerogativa sa constituțională privind angajarea răspunderii.

Cu privire la criticile referitoare la lipsa consultării Consiliului Economic și Social, susține că acestea privesc, în realitate, aspecte ce țin de modul de aplicare a unor dispoziții legale procedurale în activitatea Guvernului, aspecte a căror analiză nu revine competenței Curții Constituționale.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate de autorii sesizării, se arată următoarele:

Modificarea art. 16 din Codul muncii este total în spiritul art. 41 alin. (2) din Constituție. Astfel, salariatul are un raport de muncă stabilit și poate beneficia de toate garanțiile legale.

Majorarea perioadei de probă nu împiedică părțile să stabilească o durată mai redusă. În acest interval, salariatul se bucură de toate drepturile convenite, în condițiile încheierii contractului individual de muncă în formă scrisă.

Stabilirea de către angajator a normelor de muncă nu se poate face în mod abuziv, ci conform normativelor în vigoare sau după consultarea sindicatului.

Posibilitatea angajatorului de a respinge cererea de acordare a concediului fără plată este limitată doar la situația în care absența salariatului ar prejudicia grav desfășurarea activității.

De asemenea, decizia de reducere a programului de lucru nu este una arbitrară, ci condiționată de motive economice, tehnologice, structurale sau alte motive similare ce depășesc 30 de zile lucrătoare și se poate face după consultarea prealabilă a sindicatului. Mai mult, aceasta apare ca o măsură de protecție a salariatului, față de perspectiva disponibilizării pentru aceleași motive.

Majorarea perioadei de preaviz nu afectează dreptul la muncă, întrucât angajatul poate înceta raporturile de muncă plătind daunele convenite.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea principiului egalității în drepturi a cetățenilor, se arată că de la data intrării în vigoare a prevederilor de lege criticate nu se vor mai putea face concedieri colective în sectorul public. Așadar, nu se pune problema discriminării angajaților din acest sector față de cei din mediul privat.

Nici modificarea dispozițiilor art. 95 din Codul muncii nu este de natură să creeze discriminări, ci instituie garanția unui minim de salariu în cazul muncii prin agent de muncă temporară.

De asemenea, modificările aduse Codului muncii nu creează discriminări între liderii sindicali și reprezentanții salariaților.

Cât privește modificarea dispozițiilor art. 215 din Codul muncii, arată că aceasta nu contravine art. 141 din Constituție, Consiliul Economic și Social fiind un organism tripartit care va realiza dialogul social la nivel național. Propunerea de modificare vizează componența consiliului, iar nu atribuțiile acestuia.

Se arată și că dreptul la negocieri colective nu este restrâns, ci este stabilită doar durata pe care se pot încheia contractele colective până la apariția legii speciale în domeniu, fără a impieta asupra posibilității de negociere a unor noi contracte colective la sfârșitul perioadei de referință. După termenul de 31 decembrie 2011, negocierea contractelor colective de muncă și a actelor adiționale la acestea se va face în conformitate cu prevederile legii privind contractul colectiv de muncă în vigoare la acel moment.

În sfârșit, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 20 din Constituție, consideră că aceasta este inadmisibilă, întrucât nu este motivată.

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

Obiectul controlului de constituționalitate, astfel cum rezultă din sesizarea formulată, îl constituie dispozițiile Legii

pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii. Totuși, din motivarea obiecției de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta vizează atât o critică de neconstituționalitate extrinsecă privind legea în ansamblul său, sub aspectul procedurii de adoptare, cât și o critică de neconstituționalitate intrinsecă ce privește, în special, art. I pct. 2 care modifică art. 16 alin. (1) din Codul muncii, pct. 9 care modifică art. 31 alin. (1), pct. 25 care vizează art. 52 alin. (1) lit. d), pct. 37 referitor la art. 72 alin. (5), pct. 40 care modifică art. 79 alin. (4), pct. 51 privind art. 94 alin. (2), pct. 52, 66, 70, 75, 78, 84 — care aduc modificări art. 95 alin. (2), art. 129, art. 150 alin. (2), art. 215, art. 223 alin. (2) și art. 229 din Codul muncii — și art. II alin. (1) din legea criticată.

Textele modificative ale Codului muncii, criticate punctual, au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): „(1) *Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Forma scrisă este obligatorie pentru încheierea valabilă a contractului.*”;

— Art. 31 alin. (1): „(1) *Pentru verificarea aptitudinilor salariatului, la încheierea contractului individual de muncă se poate stabili o perioadă de probă de cel mult 90 de zile calendaristice pentru funcțiile de execuție și de cel mult 120 de zile calendaristice pentru funcțiile de conducere.*”;

— Art. 52 alin. (1) lit. d): „d) *în cazul întreruperii sau reducerii temporare a activității, fără încetarea raportului de muncă, pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare.*”;

— Art. 72 alin. (5): „(5) *Prevederile art. 68—71² nu se aplică salariaților din instituțiile publice și autoritățile publice.*”;

— Art. 79 alin. (4): „(4) *Termenul de preaviz este cel convenit de părți în contractul individual de muncă sau, după caz, cel prevăzut în contractele colective de muncă aplicabile și nu poate fi mai mare de 20 de zile lucrătoare pentru salariații cu funcții de execuție, respectiv nu poate fi mai mare de 45 de zile lucrătoare pentru salariații care ocupă funcții de conducere.*”;

— Art. 94 alin. (2): „(2) *Agentul de muncă temporară poate încheia cu salariatul temporar un contract de muncă pe durată nedeterminată, situație în care în perioada dintre două misiuni salariatul temporar se află la dispoziția agentului de muncă temporară.*”;

— Art. 95 alin. (2): „(2) *Salariul primit de salariatul temporar pentru fiecare misiune se stabilește prin negociere directă cu agentul de muncă temporară și nu poate fi mai mic decât salariul minim brut pe țară garantat în plată.*”;

— Art. 129: „*Normele de muncă se elaborează de către angajator, conform normativelor în vigoare, sau, în cazul în care nu există normative, normele de muncă se elaborează de către angajator după consultarea sindicatului reprezentativ ori, după caz, al reprezentanților salariaților.*”;

— Art. 150 alin. (2): „(2) *Angajatorul poate respinge solicitarea salariatului numai dacă absența salariatului ar prejudicia grav desfășurarea activității.*”;

— Art. 215: „(1) *Consiliul Economic și Social este instituție publică de interes național, tripartită, autonomă, constituită în scopul realizării dialogului tripartit la nivel național.*

(2) *Organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social se stabilește prin lege specială.*”;

— Art. 223 alin. (2): „(2) *Pe toată durata exercitării mandatului reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor nu pot fi concediați pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate.*”;

— Art. 229: „*Pe toată durata exercitării mandatului reprezentanții salariaților nu pot fi concediați pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariați.*”;

— Art. II: „(1) *Contractele colective de muncă și actele adiționale încheiate în intervalul de la data intrării în vigoare a prezentei legi și până la 31 decembrie 2011 nu pot prevedea o durată de valabilitate care să depășească 31 decembrie 2011. După această dată, contractele colective de muncă și actele adiționale se vor încheia pe durate stabilite prin legea specială.*”

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (1) și (3)—(5) cu referire la caracterul național, suveran și independent, unitar, indivizibil, respectiv de stat de drept și social al României, la separația puterilor în stat și la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 47 privind nivelul de trai, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 64 alin. (1) privind organizarea internă a celor două Camere ale Parlamentului, art. 67 privind actele juridice și cvorumul legal la nivelul celor două Camere ale Parlamentului, art. 68 privind caracterul public al ședințelor celor două Camere ale Parlamentului, art. 114 privind angajarea răspunderii Guvernului, art. 135 alin. (2) lit. f) privind economia și art. 141 privind Consiliul Economic și Social. Totodată, sunt considerate ca fiind încălcate și prevederile art. 36 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 4/1992, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 4 martie 1992, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare.

Sunt menționate ca fiind încălcate și prevederile art. 7 privind egalitatea în drepturi, art. 22 privind dreptul la securitate socială, art. 23 paragraful 1 privind dreptul la muncă și libera alegere a muncii și art. 25 paragraful 1 privind dreptul la un nivel de trai corespunzător din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, partea I — pct. 1, 6, 12 și 20 privind dreptul la muncă liberă, negocieri colective, dreptul la securitate socială, egalitate de șanse și de tratament în materie de angajare și de profesie, fără discriminare în funcție de sex — și partea a II-a — art. 1, 6 și 29 privind dreptul la muncă, dreptul de negociere colectivă și dreptul la informare și la consultare în procedurile de concediere colectivă — din Carta Socială Europeană revizuită, ratificată prin Legea nr. 74/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 4 mai 1999, precum și dispozițiile Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 98/1949 privind aplicarea principiilor dreptului de organizare și negocieri colectivă, ratificată prin Decretul nr. 352/1958 al Prezidiului Marii Adunări Naționale, publicat în Buletinul Oficial nr. 34 din 29 august 1958, și ale Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 154/1981 privind promovarea negocierii colective, ratificată prin Legea nr. 112/1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 25 noiembrie 1992.

În fine, se arată că dispozițiile legale criticate contravin și art. 5 paragraful 1 teza întâi din Directiva nr. 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind munca prin agent de muncă temporară, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 327 din 5 decembrie 2008.

Având în vedere modul în care a fost motivată obiecția de neconstituționalitate, Curtea urmează a analiza mai întâi respectarea condițiilor de constituționalitate extrinsecă a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul

muncii, urmând ca, în măsura în care acestea vor fi întrunite, să examineze criticile de neconstituționalitate intrinsecă a dispozițiilor legii amintite.

1.1. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate vizând neîntrunirea condițiilor de cvorum la votarea moțiunii de cenzură depuse cu prilejul angajării răspunderii Guvernului pentru proiectul Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, Curtea constată că aceasta se raportează la prevederile art. 67 din Constituție, în interpretarea pe care autorii sesizării o dau acestor prevederi prin prisma art. 36 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului. Concluzia la care au ajuns autorii obiecției pe calea acestei interpretări este că numărul de persoane care își exprimă opțiunea prin votul cu bile este cel în funcție de care trebuie să se aprecieze și întrunirea condițiilor de cvorum.

Față de aceste susțineri, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, că dispozițiile art. 67 din Constituție reglementează condițiile de cvorum legal, respectiv numărul de parlamentari care trebuie să fie prezenți la momentul votului final. Faptul că textul constituțional amintit nu se referă și la cvorumul de ședință, adică acela care trebuie să fie întrunit pe tot parcursul dezbaterilor, este explicat de Curte, prin Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, astfel: „această concluzie este întărită și prin dispozițiile art. 75 alin. (1) din Constituție, care vizează *«dezbaterea și adoptarea legii»*; întrucât art. 67 și 76 din Constituție prevăd că numai la adoptarea legii este nevoie de un anumit cvorum și majoritate de adoptare, rezultă, fără dubiu, că textul Constituției nu impune aceleași cerințe și cu privire la dezbaterea legii. Astfel, Curtea constată că adoptarea legii, ca parte a procesului legislativ, vizează votul final exercitat de către Parlament asupra ansamblului legii. În acest sens se pronunță atât doctrina juridică din România, cât și cea străină”.

În același timp, însă, Curtea constată că dispozițiile art. 113 alin. (1) din Constituție reglementează numărul de voturi ce sunt necesare pentru ca o moțiune de cenzură să fie adoptată, stabilindu-se că acesta trebuie să exprime opțiunea majorității deputaților și senatorilor.

Aspectele reglementate de art. 67 și art. 113 alin. (1) din Constituție vizează, în mod evident, condiții distincte necesare adoptării unei moțiuni de cenzură. Astfel, pe de o parte, se prevede că majoritatea parlamentarilor trebuie să fie prezentă la ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului la momentul votării moțiunii de cenzură, iar pe de altă parte, se stabilește că, pentru ca moțiunea de cenzură să fie adoptată, ea trebuie să întrunească susținerea majorității deputaților și senatorilor. Aceste două condiții nu se suprapun, cvorumul fiind o condiție necesară pentru legala desfășurare a procedurii votului, ce se apreciază anterior acestui moment, în timp ce prin vot se validează o opțiune politică, ceea ce se constată ulterior exprimării acesteia prin vot.

Având în vedere cele reținute mai sus, Curtea constată că îndeplinirea condițiilor de cvorum legal la momentul exprimării votului de către parlamentari nu poate fi apreciată în funcție de numărul de voturi exprimate. Astfel, este posibil ca, deși prezenți, parlamentarii să se abțină de la vot. Instanța de contencios constituțional nu este în măsură să cenzureze o astfel de conduită.

Analizând, din perspectiva arătată, condițiile de cvorum la momentul votării moțiunii de cenzură depusă cu prilejul angajării răspunderii Guvernului pentru proiectul Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, Curtea constată că, potrivit celor menționate în Procesul-verbal referitor la rezultatul votului exprimat de către deputați și senatori asupra

moțiunii de cenzură inițiate de 210 deputați și senatori, consemnat în cuprinsul stenogramei ședinței comune a Camerei Deputaților și Senatului din 16 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 26 din 25 martie 2011, la această ședință au participat 389 de parlamentari din numărul total de 470, dintre care doar 218 și-au exprimat opinia prin vot. Astfel, potrivit documentelor menționate, au fost îndeplinite condițiile de cvorum necesare unei legale exprimări a votului, întrucât acesta s-a desfășurat în prezența unui număr de parlamentari care acopereau cerințele constituționale, respectiv cele ale majorității membrilor Camerelor Parlamentului. Pe de altă parte, opțiunea politică exprimată nu a întrunit numărul suficient de voturi pentru adoptarea moțiunii de cenzură.

1.2. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate referitoare la legitimitatea angajării răspunderii Guvernului pentru legea examinată, Curtea observă că, prin Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2011, sintetizând jurisprudența sa în privința condițiilor în care Guvernul are îndrituirea constituțională de a-și angaja răspunderea în fața Parlamentului în conformitate cu art. 114 din Constituție, a reținut 4 astfel de condiții, respectiv:

- existența unei urgențe în adoptarea măsurilor conținute în legea asupra căreia Guvernul și-a angajat răspunderea;
- necesitatea ca reglementarea în cauză să fie adoptată cu maximă celeritate;
- importanța domeniului reglementat;
- aplicarea imediată a legii în cauză.

În privința primei condiții, Curtea constată că Guvernul, în expunerea de motive la legea criticată, a adus în prim-plan cel puțin 3 aspecte pentru a justifica urgența adoptării legii în procedura angajării răspunderii, și anume: 1) evoluția dinamică a pieței muncii; 2) numeroasele dificultăți întâmpinate în această evoluție datorate crizei economice; 3) necesitatea unui răspuns prompt la situația creată. Prin urmare, **urgența situației este motivată prin inexistența unor mecanisme care să permită evoluția dinamică a pieței muncii, în contextul crizei economice.**

Este dreptul exclusiv al Guvernului ca în cadrul politicii sale legate de piața muncii să intervină ori de câte ori este necesar; însă, în momentul în care cadrul legislativ nu mai corespunde situației economice a țării avută în vedere la adoptarea sa, producând chiar disfuncționalități în modul de funcționare a pieței muncii prin îngreunarea inițiativei private, Guvernul nu doar că are posibilitatea de a interveni, dar și obligația de a corija efectele posibil negative asupra pieței muncii. Astfel, în promovarea acestei legi a existat o urgență care să permită folosirea procedurii prevăzute de art. 114 din Constituție.

În privința celei de-a doua condiții, Curtea reține că această „maximă celeritate” trebuie analizată în raport cu momentul propus al intrării în vigoare a legii criticate. Astfel, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii intră în vigoare, potrivit art. IV din lege, la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I. Faptul că se prevede un termen până la data intrării în vigoare nu echivalează cu acceptarea ideii conform căreia legea nu trebuia adoptată cu maximă celeritate și ar fi fost adecvată mai degrabă utilizarea procedurii parlamentare obișnuite sau de urgență. Din contră, termenul în cauză a fost dat tocmai pentru ca destinatarii actului normativ, și anume cvasimajoritatea populației țării, să aibă suficient timp pentru luarea la cunoștință a noilor dispoziții legale. Este, de fapt, o condiție de previzibilitate a legii care nu poate fi transformată într-un argument în sensul că Guvernul nu ar fi avut îndrituirea să folosească un instrument constituțional

care să asigure o maximă celeritate în adoptarea legii. Mai mult, Curtea observă că predictibilitatea nu exclude urgența reglementării, întrucât cu cât mai repede era adoptată legea, cu atât mai repede intră în vigoare.

Nu în ultimul rând, cu privire la argumentul autorilor obiecției de neconstituționalitate în sensul că exista o majoritate parlamentară care să asigure adoptarea legii prin folosirea procedurii obișnuite de legiferare prevăzute de art. 75 din Constituție sau prin adoptarea sa în procedură de urgență, conform art. 76 alin. (3) din Constituție, Curtea constată că o atare susținere este una subiectivă, având în vedere specificul activității parlamentare.

Așadar, procedura de adoptare folosită reprezintă o soluție rapidă de natură a contracara efectele negative expuse în prealabil.

În privința celei de-a treia condiții, Curtea reține că legea supusă analizei de constituționalitate vizează stabilirea unor măsuri legislative de amploare într-un domeniu de maximă importanță, respectiv cel al raporturilor de muncă, fiind modificate și completate Titlurile I—IV și VI—XIII din Codul muncii. De asemenea, așa cum s-a arătat și mai sus, legea criticată se adresează, datorită domeniului reglementat, cvasimajorității populației țării, precum și tuturor instituțiilor și autorităților publice, respectiv persoanelor juridice române sau străine care activează pe teritoriul României.

În fine, în ceea ce privește cel de-al patrulea criteriu menționat, Curtea observă că aplicarea legii criticate este imediată. Astfel cum s-a arătat în Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, precitată, Guvernul nu poate prevedea în textul legii termene scurte de intrare în vigoare, pentru a putea folosi procedura angajării răspunderii în mod discreționar. În speță, însă, prevederea datei de intrare în vigoare a legii nu este animată de motive subiective, ci se dorește ca legea criticată să constituie un răspuns rapid și energic la cerințele economice curente. Curtea constată că data intrării în vigoare a legii nu a fost stabilită pentru a fi, în mod formal, imediată, din contră, această condiție de temporalitate este susținută în mod obiectiv și rațional de natura implicațiilor sale economice, dar și sociale.

În concluzie, raportat la cele 4 criterii analizate, Curtea constată că angajarea răspunderii Guvernului asupra legii criticate corespunde cerințelor art. 114 din Constituție.

I.3. Cu privire la susținerile privind inexistența avizului Consiliului Economic și Social, Curtea observă că acesta a fost solicitat prin Adresa nr. 4.888 din 24 februarie 2011 a Secretariatului General al Guvernului. Chiar dacă avizul nu a fost emis de către Consiliul Economic și Social din lipsă de cvorum, Guvernul, prin solicitarea avizului, a respectat prevederile constituționale ale art. 141. Este obligația Consiliului Economic și Social să avizeze proiectele de acte normative care vizează sfera sa de competență, iar neîndeplinirea acestei atribuții mai ales în privința actelor normative cu un impact social major constituie o înțelegere greșită a rolului său legal și constituțional, fără a fi însă afectată constituționalitatea legii asupra căreia nu a fost dat avizul Consiliului Economic și Social.

I.4. Referitor la susținerea potrivit căreia Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii ar fi viciată în raport cu dispozițiile constituționale referitoare la autonomia organizării și funcționării Camerelor Parlamentului și cele privind caracterul public al ședințelor celor două Camere, Curtea constată că argumentele de neconstituționalitate vizează, mai degrabă, hotărârea Birourilor permanente prin care s-a decis caracterul secret al ședințelor decât legea supusă examinării. Astfel, autorii obiecției arată că această hotărâre s-a luat cu încălcarea dispozițiilor reglementare care prevăd modul în care Camerele pot dispune ca anumite ședințe să fie secrete.

Or, o eventuală încălcare a dispozițiilor regulamentelor celor două Camere ale Parlamentului prin hotărârea Birourilor permanente nu poate constitui obiect al analizei Curții Constituționale în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție. În acest context, trebuie amintit și faptul că art. 68 alin. (2) din Constituție prevede posibilitatea Camerelor de a hotărî ca anumite ședințe să fie secrete, fără a detalia însă modalitatea în care se va lua o astfel de hotărâre.

II.1. Analizând criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate, Curtea reține că o primă problemă invocată de autorii sesizării privește, în esență, restrângerea protecției sociale a statului față de salariați, în sensul instituirii unor măsuri care îi dezavantajează pe aceștia, afectându-le drepturile de care au beneficiat până în prezent. În acest sens, sunt invocate modificările aduse art. 16 alin. (1), art. 31 alin. (1), art. 52 alin. (1) lit. d), art. 129 și art. 150 alin. (2) din Codul muncii.

Examinând aceste dispoziții, Curtea constată următoarele:

— Schimbarea opticii legiuitorului în sensul ca forma scrisă să fie o cerință *ad validitatem* a contractului individual de muncă nu poate duce în niciun caz la concluzia potrivit căreia statul a creat un dezechilibru între părțile cocontractante. Este dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili condițiile cerute în vederea încheierii unui contract indiferent de natura acestuia. Această competență a legiuitorului trebuie corelată cu faptul că stabilirea în materie de contracte a unor excepții de la principiul consensualismului prevăzut de art. 942 din Codul civil trebuie să fie justificată în mod obiectiv și rezonabil. Raportat la acest aspect, Curtea apreciază că încheierea în formă scrisă a contractului de muncă este justificată de combaterea unor practici ale angajatorilor prin care, profitând de faptul că forma scrisă a contractului de muncă era doar un *instrumentum probationis*, se sustrăgeau de la plata impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat sau bugetului asigurărilor sociale de stat datorate prin efectul încheierii contractului de muncă. O atare conduită se reflecta negativ și în planul protecției sociale a angajatului care nu beneficia de stagiu de cotizare pentru perioadele lucrate neînregistrate de către angajator la autoritățile competente și nici de asigurare de sănătate sau socială.

Mai mult, legiuitorul a adoptat și măsuri de acompaniere a modificării preconizate la art. 16 din Codul muncii, în sensul responsabilizării celor două părți cocontractante. Astfel, dispozițiile art. 276 alin. (1) lit. e) și e¹) și art. 279¹ alin. (3) din Codul muncii, așa cum sunt reglementate de Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, sancționează ca fiind contravenție ori infracțiune, după caz, încălcarea de către angajator a obligației de a încheia contractul individual de muncă, în condițiile legii.

De altfel, Curtea, în jurisprudența sa, a subliniat importanța prevederilor referitoare la încheierea contractului individual de muncă în formă scrisă. În acest sens, prin Decizia nr. 418 din 3 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007, a statuat că „existența contractului previne comportamentul abuziv al angajatorului, dar și atitudinea incorectă a salariatului în îndeplinirea sarcinilor pentru care s-a angajat. **Încadrarea în muncă doar cu forme legale**, pe baza unor contracte individuale de muncă, asigură atât cunoașterea, cât și exercitarea obligațiilor legale ce le revin celor care folosesc forță de muncă salarială”. Practic, și din decizia enunțată transpare necesitatea unei schimbări de optică în privința modului de încheiere a contractului individual de muncă, întrucât sintagma „încadrarea în muncă doar cu forme legale” se distinge de situația în care raporturile de muncă se desfășoară în contra sau cu încălcarea legii. Or, ceea ce se desfășoară împotriva legii nu poate fi acceptat nici în domeniul raporturilor de muncă, unde, pe lângă angajat și angajator, un rol precumpănitor, dar

conex, îl are statul prin prisma acordării în viitor a pensiei sau a altor forme de ajutor social, precum și a asistenței medicale.

— Referitor la modificarea art. 31 alin. (1) din Codul muncii, prin efectul căreia este mărită perioada de probă de la 30 la 90 de zile în privința funcțiilor de execuție și de la 90 la 120 de zile în privința funcțiilor de conducere, Curtea observă că această soluție legislativă impune perioade relevante prin prisma angajatorului, în care acesta să poată evalua corespunderea profesională a angajatului pentru postul în cauză. Fixarea acestor perioade maximale dă posibilitatea angajatorului de a aprecia în mod obiectiv prestația profesională a angajatului. În cazul în care decizia angajatorului se conturează într-un interval mai scurt decât cel pus la dispoziție de lege, nimic nu îl împiedică pe acesta să încheie un contract individual de muncă pe perioadă nedeterminată sau determinată, după caz.

— În ceea ce privește dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, așa cum au fost modificate prin legea criticată, Curtea constată că acestea dau posibilitatea angajatorului de a suspenda contractul individual de muncă și în situația în care are loc o reducere temporară a activității sale. O atare reducere nu este una pur subiectivă, în sensul că ar depinde în exclusivitate de voința angajatorului, ci ea trebuie integrată în contextul cuprinsului normativ al textului criticat, astfel încât angajatorul va putea suspenda contractul individual de muncă numai dacă există un motiv obiectiv în acest sens, ce nu depinde de voința sa exclusivă. Dacă în mod obiectiv angajatorul nu ar mai face față economic exigențelor pieței și, deși și-ar reduce activitatea, el ar fi obligat în continuare să plătească salariile angajaților pentru munca ce nu mai este prestată, s-ar ajunge la situația în care dreptul acestuia de proprietate să fie lezat în mod iremediabil. În același sens sunt, *mutatis mutandis*, și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1.276 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 746 din 9 noiembrie 2010, în care s-a statuat că, „în lipsa muncii prestate, angajatorul nu poate fi obligat la plata unei remunerații care să facă abstracție de această situație concretă și obiectivă.”

În același timp, prevederea expresă a posibilității suspendării raporturilor de muncă este de natură a preveni măsura mai drastică a disponibilizărilor pentru perioada în care angajatorul se confruntă cu probleme economice, tehnologice, structurale sau altele similare acestora.

Mai mult, măsura dispusă poate fi cenzurată de instanța judecătorească.

Astfel, nu se poate susține că angajatul ar avea o protecție mai redusă din partea statului în urma adoptării acestei măsuri legislative.

— În privința modificărilor aduse art. 129 din Codul muncii, Curtea constată că acestea restrâng, într-adevăr, o parte dintre garanțiile de care se bucurau salariații în ceea ce privește contribuția la elaborarea normelor de muncă și care constituiau o expresie a prevederilor art. 9 din Constituție, după cum se arăta și prin Decizia nr. 24 din 22 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. Prin urmare, potrivit noii reglementări, sindicatul ori reprezentantul salariaților este doar *consultat de către angajator cu prilejul elaborării normelor de muncă*, fără a mai avea, însă, drept de opoziție. Această restrângere a drepturilor salariaților cu efectul potențării poziției angajatorului în raporturile de muncă reprezintă însă o expresie a marjei de apreciere a legiuitorului, fără să fie încălcate dispozițiile art. 9 din Constituție. În continuare se menține rolul organizațiilor sindicale, precum și dreptul lor de a-și exercita liber activitatea, chiar dacă nu mai au un *drept de veto* în privința elaborării normelor de muncă, tocmai pentru că activitatea economică a angajatorului nu este condusă

de către sindicat. Desigur, în măsura în care angajatorul elaborează norme de muncă absurde, acestea se vor reflecta în contractele individuale de muncă ale angajaților și, în acest fel, pot apărea conflicte de muncă ce vor fi tranșate de instanțele judecătorești.

— În fine, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate ce vizează modificările aduse art. 150 alin. (2) din Codul muncii, Curtea constată, de asemenea, că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, cererea de concediu fără plată pentru formare profesională are în vedere în mod exclusiv două părți: salariatul și angajatorul. Faptul că, în noua viziune a legii, nu mai este nevoie de acordul sindicatului nu înseamnă că nivelul de protecție al angajatului scade, ci se re poziționează mai degrabă rolul sindicatului în relația salariat – angajator, fără a se afecta însă prevederile art. 9 din Constituție. De altfel, nici în acest caz refuzul angajatorului nu poate fi discreționar, ci doar justificat de perspectiva afectării grave a activității. În plus, și în acest caz, un refuz nejustificat al angajatorului poate fi contestat în fața instanței de judecată.

Curtea constată că, în privința criticilor ce vizează modificările aduse art. 52 alin. (1) lit. d), art. 129 și art. 150 alin. (2) din Codul muncii, prevederile art. 41 alin. (5) din Constituție nu sunt incidente, nefiind vorba despre negocierea și încheierea unor contracte colective de muncă.

Conchizând cu privire la dispozițiile de lege analizate, Curtea reține că modificările aduse Codului muncii nu sunt de natură a afecta în mod substanțial protecția de care se bucură salariații potrivit prevederilor Legii fundamentale. Din contră, așa cum s-a arătat, unele măsuri, precum prevederea formei scrise ca o formă *ad validitatem* a contractului individual de muncă, tind la ridicarea gradului de protecție a drepturilor salariaților în raporturile de muncă.

De altfel, în acest context se impune a fi arătat că rolul pe care trebuie să-l îndeplinească statul prin instituirea unor măsuri de protecție a salariaților și creșterea calității vieții nu are un conținut fix, definit. Astfel, acesta poate varia în funcție de evoluția economică și socială, de condițiile concrete în care se desfășoară raporturile de muncă. De asemenea, această protecție nu poate face abstracție de drepturile angajatorilor.

Statul, în funcție de necesitățile sociale, poate contribui prin măsurile instituite la crearea unui anumit echilibru între drepturile și interesele părților implicate în raporturile de muncă, echilibru care poate favoriza mai mult sau mai puțin una dintre părțile implicate după cum se impune o protecție sporită a salariaților ori, din contră, o încurajare a activității economice.

Toate aceste măsuri cad în marja de apreciere a legiuitorului și nu pot fi cenzurate de Curtea Constituțională decât în măsura în care ar aduce atingere înseși substanței drepturilor consacrate la nivel constituțional, ceea ce, așa cum s-a constatat, în speță nu este cazul.

II.2. În ceea ce privește modificarea art. 79 alin. (4) din Codul muncii în sensul mării termenului de preaviz, în special a celui pe care trebuie să îl respecte salariatul cu funcție de conducere, Curtea constată, în acord cu cele statuate mai sus, că legiuitorul dispune de o marjă de apreciere în acest domeniu, mai ales că la încheierea raporturilor de muncă și ulterior, pe perioada desfășurării acestora, părțile pot negocia o durată de preaviz mai mică decât cea prevăzută în textul criticat. De asemenea, Curtea nu poate decide dacă un termen de 30 de zile sau unul de 45 de zile este mai potrivit, competența instanței constituționale angajându-se numai când acest termen ar fi unul împovărător și ar produce un dezechilibru inadmisibil în raporturile salariat-angajator.

II.3. În privința pretensei încălcări a principiului egalității în drepturi prin modificările aduse art. 72 alin. (5) din Codul muncii,

Curtea reține că acestea creează, într-adevăr, un tratament juridic diferit pentru salariații din instituțiile publice și autoritățile publice în raport cu ceilalți salariați, în sensul în care acestora nu le sunt aplicabile dispozițiile codului referitoare la concedierea colectivă și garanțiile care însoțesc o asemenea măsură. Pentru a conchide, însă, că această diferență de tratament aduce atingere dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor este necesar a se analiza dacă cele două categorii de salariați se află în situații identice ori comparabile prin prisma normei legale avute în vedere.

Raportat la speța de față, Curtea observă că instituția concederii colective, cu tot ceea ce aceasta presupune în **înțelesul Codului muncii**, nu se poate aplica la nivelul personalului din instituțiile și autoritățile publice, având în vedere situația specifică a acestuia. O atare viziune este justificată de faptul că, așa cum Curtea arăta și prin Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011, „cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește diminuarea cheltuielilor din acest buget. Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli — mai exact, cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator”.

Cele reținute mai sus nu au semnificația faptului că nu se vor putea lua măsuri de concediere colectivă la nivelul instituțiilor și autorităților publice și nici că eventualele măsuri de concediere colectivă pot fi dispuse de către angajatorul public numai în virtutea propriei voințe și a propriului act de decizie. Din contră, măsurile de concediere colectivă în privința personalului din instituțiile și autoritățile publice al cărui raport de muncă izvorăște în temeiul unui contract individual de muncă se vor putea face doar în baza unor **reglementări primare speciale**, care vor cuprinde măsuri de acompaniere corespunzătoare, de natură să nu discrimineze această categorie de salariați față de salariații din mediul privat.

În aceste condiții, nu se poate susține încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție.

În ceea ce privește argumentele autorilor sesizării privind existența unei neconcordanțe a dispozițiilor interne cu prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Directiva 98/59/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, spre exemplu, Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, nu are competența de a analiza conformitatea dreptului național cu prevederile cuprinse în actele obligatorii adoptate la nivelul Uniunii Europene.

II.4. În privința modificărilor aduse art. 95 alin. (2) din Codul muncii, autorii obiecției critică tratamentul discriminatoriu care se instituie între salariatul temporar și salariații utilizatorului sub aspectul remunerării, raportându-se la dispozițiile art. 5 alin. (1) din Directiva 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind munca prin agent de muncă temporară, privind egalitatea de tratament în ceea ce privește condițiile de muncă și angajare a salariaților temporari.

Referindu-se mai întâi la aspectele ce privesc competența instanței de contencios constituțional de a sancționa un text de

lege prin prisma unei eventuale neconcordanțe a acestuia cu normele legale comunitare, Curtea reține considerentele Deciziei nr. 137 din 25 februarie 2010, precitată, în care a statuat că o astfel de competență revine instanței de drept comun, iar nu Curții Constituționale.

Mai mult, precizând competența sa în această materie, Curtea reține că nu are atribuția de a interpreta normele comunitare pentru a clarifica ori stabili conținutul acestora, întrucât această atribuție revine Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Cu toate acestea, având în vedere locul pe care reglementările comunitare îl ocupă, potrivit art. 148 alin. (2) din Constituție, în raport cu legile interne, Curtea este chemată să invoce în jurisprudența sa actele obligatorii ale Uniunii Europene de fiecare dată când acestea vor fi relevante cauzei, atât timp cât conținutul lor nu este echivoc și nu se solicită o interpretare proprie.

În speța de față, însă, așa cum s-a arătat, autorii sesizării ridică problema constituționalității prin prisma neconcordanței normei interne cu dispozițiile comunitare, astfel că o asemenea critică nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate.

Analizând conformitatea normelor de lege criticate în raport cu dispozițiile Legii fundamentale referitoare la egalitatea în drepturi, Curtea constată că, prin modificările aduse art. 95 alin. (2) din Codul muncii, garanția legală pe care o avea salariatul temporar de a fi remunerat pentru fiecare misiune cu un salariu ce nu putea fi inferior celui pe care îl primea salariatul utilizatorului, care presta aceeași muncă sau una similară, este înlocuită cu garanția unui salariu minim brut pe țară garantat în plată.

Noua prevedere nu este de natură să creeze prin însuși conținutul său un tratament discriminatoriu între cele două categorii de salariați. Astfel, textul de lege nu face decât să stabilească drepturile salariale minime de care trebuie să se bucure salariatul temporar, drepturi ce nu sunt diferite, de altfel, de cele garantate salariatului utilizatorului. Norma nu obligă la mai mult, ci lasă părților posibilitatea de a negocia salariul.

În ceea ce privește critica secundară formulată de autorii sesizării în acest context cu privire la faptul că art. 94 alin. (2) din Codul muncii, așa cum a fost modificat prin legea criticată, nu mai prevede condiția ca salariatul să beneficieze între două misiuni de un salariu plătit de agentul de muncă temporar, Curtea constată că o asemenea susținere provine din interpretarea izolată a noii reglementări în contextul dat al vechii reglementări. Astfel, dacă înainte de modificare, art. 87 din Codul muncii prevedea că salariatul temporar **este încadrat** la agentul de muncă temporar, fiind astfel angajat și salarizat de către acesta, modificările aduse atât art. 87, cât și art. 94 din Codul muncii relevă o nouă concepție legislativă în care agentul de muncă **poate** încheia cu salariatul temporar un contract de muncă pe durată nedeterminată, aceasta rămânând însă o opțiune a părților. În situația în care un astfel de contract se încheie, va prevedea și salariul, întrucât acesta este un element constitutiv obligatoriu al contractului, astfel că mențiunea legală expresă nu mai este necesară. În cazul în care părțile nu optează pentru încheierea unui astfel de contract, plata unui salariu nu se justifică, întrucât salariatul nu se află la dispoziția agentului de muncă temporar.

— În privința modificărilor aduse art. 223 și 229 din Codul muncii, Curtea constată că ambele texte instituie reglementări identice atât pentru reprezentanții salariaților, cât și pentru reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor. Autorii sesizării consideră însă că, în pofida acestei reglementări unitare, incidența dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea

sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003, care prevăd drepturi mai largi pentru reprezentanții aleși în organele de conducere ale organizațiilor sindicale, va face ca, pe viitor, între cele două categorii de reprezentanți ai salariaților să existe diferențe de tratament. Astfel, liderilor sindicali li se vor aplica dispozițiile Legii sindicatelor, în timp ce reprezentanților salariaților li se vor aplica dispozițiile mai puțin favorabile ale Codului muncii.

Problema pe care o ridică autorii obiecției de neconstituționalitate la rangul de critică de neconstituționalitate este însă mai degrabă una de aplicare și interpretare a legii. Este evident că, instituind o nouă reglementare unitară, diferită de cea anterioară, legiuitorul nu putea avea în vedere, în același timp, și supraviețuirea unei norme vechi, de natură să genereze un tratament diferit, cu efecte discriminatorii. În cazul în care s-ar fi dorit contrariul, modificarea art. 223 alin. (2) din Codul muncii ar apărea atunci ca lipsită de rațiune logică.

Fără ca aceasta să afecteze constituționalitatea textelor de lege puse în discuție, Curtea ține să sublinieze importanța unei reglementări neechivoce sub aspectul aplicării legilor în timp, reglementare ce impune abrogarea expresă a tuturor dispozițiilor al căror efect se dorește a fi încetat.

În concluzie, Curtea reține că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu instituie tratamente juridice diferite contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

II.5. În continuare, analizând critica de neconstituționalitate a dispozițiilor care modifică art. 215 din Codul muncii, Curtea constată că aceste dispoziții nu tind la modificarea statutului juridic ori a rolului Consiliului Economic și Social, așa cum acesta este consacrat la nivel constituțional. Din contră, sintagma „*în scopul realizării dialogului tripartit la nivel național*” nu face decât să clarifice modalitatea concretă de realizare a dialogului social, determinând subiecții între care are loc dialogul; astfel, dialogul nu mai apare la nivelul incertitudinilor și intențiilor, ci între Guvern, patronate și sindicate, în domeniile de competență ale Consiliului Economic și Social, astfel cum sunt stabilite prin legea sa de organizare și funcționare.

De altfel, art. 141 din Constituție prevede doar: „*Consiliul Economic și Social este organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare*”, rămânând în

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că dispozițiile art. I pct. 2 referitor la art. 16 alin. (1), pct. 9 referitor la art. 31 alin. (1), pct. 25, pct. 37 referitor la art. 72 alin. (5), pct. 40 referitor la art. 79 alin. (4), pct. 51 referitor la art. 94 alin. (2), pct. 52, 66, 70, 75, 78, 84 și art. II alin. (1) din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și legea în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterile au avut loc la data de 23 martie 2011 și la acestea au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind numirea Comisiei pentru efectuarea cercetării
prealabile în vederea declarării utilității publice
pentru lucrarea de interes național „Magistrala 5
Drumul Taberei — Pantelimon,
tronsonul Universitate — Pantelimon”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 9 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se numește Comisia pentru efectuarea cercetării prealabile în vederea declarării utilității publice pentru lucrarea de interes național „Magistrala 5 Drumul Taberei — Pantelimon, tronsonul Universitate — Pantelimon”, în componența prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării regionale
și turismului,

Elena Gabriela Udrea

Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Anca Daniela Boagiu

Ministrul administrației și internelor,

Constantin-Traian Igaș

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Ialomițianu

București, 30 martie 2011.
Nr. 342.

ANEXĂ

COMISIA

**pentru efectuarea cercetării prealabile în vederea declarării utilității publice pentru lucrarea de interes național
„Magistrala 5 Drumul Taberei — Pantelimon, tronsonul Universitate — Pantelimon”**

Președinte:	Eugen-Dicones Curteanu	Secretar de stat, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului
Membri:	Mariana Ioniță	Director general al Direcției generale investiții, achiziții și privatizare, Ministerul Transporturilor și Infrastructurii
	Daniela Pescaru	Director general al Direcției generale de programare bugetară, Ministerul Finanțelor Publice
	Sorin Oprescu	Primarul general al municipiului București
	Gheorghe Pătrașcu	Arhitectul-șef al municipiului București, șeful Direcției urbanism și amenajarea teritoriului, Primăria Municipiului București
	Maria Mirela Dinu	Director al Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară al Municipiului București
	Neculai Onțanu	Primarul sectorului 2, municipiul București
	Liviu Negoită	Primarul sectorului 3, municipiul București
	Cristian Constantin Poteraș	Primarul sectorului 6, municipiul București

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 760/2009
privind înființarea Registrului Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 67 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 760/2009 privind înființarea Registrului Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 10 august 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul se modifică și va avea următorul cuprins:

„HOTĂRÂRE

privind înființarea Registrului Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice și pentru aprobarea înființării unei activități finanțate integral din venituri proprii”

2. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Principalele activități ale Registrului sunt:

- a) coordonarea metodologică a activităților de recrutare, testare și donare de celule stem hematopoietice de la donatori neînrudiți;
- b) crearea și gestionarea unei baze de date informatice pe teritoriul României privind persoanele fizice care și-au dat acceptul pentru a dona celule stem, în care să fie prevăzute datele personale, medicale și de histocompatibilitate;
- c) identificarea donatorilor compatibili de celule stem hematopoietice;
- d) interconectarea obligatorie cu organismele similare internaționale;
- e) activitatea de cercetare în domeniul transplantului de celule stem.”

3. Articolul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Ministerul Sănătății este autoritatea de reglementare a activităților de donare de celule stem hematopoietice de la donatori neînrudiți.”

4. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Registrul se finanțează integral de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății.

(2) Se aprobă înființarea unei activități finanțate integral din venituri proprii, respectiv activitatea de livrare, la cerere, a informațiilor privind identificarea donatorilor compatibili de celule stem hematopoietice către structuri similare și unități sanitare din afara teritoriului României.

(3) Activitatea prevăzută la alin. (2) se încadrează la capitolul bugetar «Sănătate».

(4) Veniturile proprii din care se finanțează activitatea prevăzută la alin. (2) provin din:

- a) taxa pentru livrarea, la cerere, a informațiilor privind identificarea donatorilor compatibili de celule stem hematopoietice către structuri similare și unități sanitare din afara teritoriului României;
- b) difuzarea datelor și a informațiilor statistice referitoare la transplantul de celule stem hematopoietice și realizarea de lucrări statistice în afara celor cuprinse în planul anual aprobat;
- c) fonduri obținute în cadrul colaborărilor, programelor sau proiectelor internaționale;
- d) dobânzile încasate, în condițiile legii, la disponibilitățile bănești și la depozitele constituite din veniturile activității prevăzute la alin. (2);
- e) donații și sponsorizări.

(5) Veniturile obținute din activitatea prevăzută la alin. (2) se utilizează pentru acoperirea cheltuielilor aferente activității finanțate integral din venituri proprii și pentru dezvoltarea acestei activități.

(6) În cazul cheltuielilor comune cu activitățile finanțate din bugetul de stat, sumele aferente activității prevăzute la alin. (2)

se determină pe bază de chei de repartizare, stabilite de conducerea instituției.

(7) Bugetul de venituri și cheltuieli al activității prevăzute la alin. (2) se aprobă odată cu bugetul instituției, execuția de casă se realizează prin Trezoreria Statului, conform prevederilor legale în vigoare, iar raportarea execuției de casă se efectuează în conformitate cu instrucțiunile emise de Ministerul Finanțelor Publice.

(8) Excedentul anual, rezultat din execuția bugetului de venituri și cheltuieli al activității prevăzute la alin. (2), se reportează în anul următor și se utilizează cu aceleași destinații.

(9) În situația în care, la momentul înființării activității finanțate integral din venituri proprii prevăzute la alin. (2), aceasta nu dispune de fonduri suficiente, în baza documentațiilor temeinic fundamentate, ordonatorul principal de credite poate acorda împrumuturi, fără dobândă, din bugetul propriu, pe bază de convenții, potrivit legii.”

5. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Registrul își desfășoară activitatea conform principiilor confidențialității și anonimatului, în condițiile legii.

(2) Prelucrarea datelor cu caracter personal ale donatorilor voluntari de celule stem hematopoietice se face numai în vederea atingerii scopurilor pentru care acestea au fost colectate și cu respectarea prevederilor Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În înțelesul prezentei hotărâri, datele cu caracter personal ale donatorilor voluntari de celule stem hematopoietice care fac obiectul prelucrării de către Registrul conform prevederilor alin. (2) sunt următoarele:

- a) numele și prenumele;
- b) codul numeric personal;
- c) adresa de domiciliu;
- d) grupa sanguină și Rh-ul;
- e) date care reflectă profilul de histocompatibilitate, și anume: genele HLA clasa I (HLA-A, HLA-B, HLA-C) și HLA clasa II (HLA-DR, HLA-DQ, HLA-DP), cu alelele corespunzătoare.”

6. La articolul 6, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Registrul își desfășoară activitatea fără a exercita niciun fel de constrângere în vederea obținerii de donări de celule stem hematopoietice pentru utilizare terapeutică.”

7. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — Registrul are, în principal, următoarele atribuții:

a) înființează și gestionează baza de date informatică securizată cu donatorii voluntari de celule stem hematopoietice, cu respectarea prevederilor Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, cu modificările și completările ulterioare;

b) realizează interconectarea structurilor cu responsabilități în domeniu, în vederea stabilirii unei comunicări eficiente la nivel național;

c) implementează sistemul de management al calității la nivelul structurilor proprii;

d) verifică periodic standardele de lucru ale structurilor din cadrul acestuia;

e) propune spre avizare Ministerului Sănătății campanii pentru promovarea donării de celule stem hematopoietice pentru utilizare terapeutică;

f) promovează activitatea de donare de celule stem hematopoietice;

g) implementează și verifică respectarea standardelor de calitate și securitate în cadrul activității de recrutare și testare a donatorilor de celule stem neînruđiți, precum și al activității de donare de celule stem hematopoietice, conform standardelor europene în domeniu;

h) colectează și analizează cele mai noi date în domeniu, pentru monitorizarea riscurilor cu influență directă asupra calității activității de donare de celule stem hematopoietice;

i) asigură, la cerere, consultanță de specialitate și informații legate de activitatea de donare de celule stem hematopoietice instituțiilor cu activitate în domeniu;

j) propune Ministerului Sănătății proiecte de acte normative în domeniul de competență;

k) se interconectează cu instituțiile similare internaționale, în vederea găsirii unor donatori compatibili;

l) elaborează și implementează, inclusiv prin cooperare cu instituțiile de specialitate din țară și din străinătate, programe de formare și perfecționare profesională a personalului medico-sanitar implicat în activitățile de recrutare, testare și donare de celule stem hematopoietice;

m) colaborează cu autoritatea națională competentă în domeniul securității sanitare a produselor de origine umană pentru utilizare terapeutică;

n) inițiază, desfășoară, coordonează sau avizează, după caz, activități de cercetare în domeniu;

o) elaborează și propune spre aprobare ministrului sănătății, prin ordin, protocoale privind standardele de calitate și securitate sanitară a donării de celule stem hematopoietice în scop terapeutic;

p) definește și supraveghează măsurile necesare pentru trasabilitatea celulelor stem hematopoietice donate pentru utilizare terapeutică, de la donator la primitor și invers, care sunt păstrate cel puțin 30 de ani în baza de date a Registrului;

q) prezintă ministrului sănătății, trimestrial și anual sau ori de câte ori este cazul, rapoarte privind activitatea desfășurată;

r) asigură contravaloarea transportului intern și internațional al celulelor stem compatibile până la unitatea sanitară solicitantă unde se găsește pacientul;

s) suportă contravaloarea serviciilor de căutare în alte registre;

t) asigură contravaloarea transportului efectuat la solicitarea sa pentru donatorul selecționat;

u) exercită și alte atribuții în domeniu, potrivit legii.”

8. La articolul 8, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) Activitatea financiar-contabilă este asigurată de un director financiar-contabil, numit pe bază de concurs, prin ordin al ministrului sănătății.

(4) Până la ocuparea prin concurs a funcțiilor de director general și director financiar contabil, numirea temporară a persoanelor prevăzute la alin. (1) și (3) se realizează prin ordin al ministrului sănătății, cu respectarea prevederilor legale.”

9. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Activitățile de recrutare, testare și donare se realizează cu respectarea prevederilor Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

a) activitatea de recrutare, prin centrele de transfuzie sanguină teritoriale județene și al municipiului București;

b) activitățile de testare primară a histocompatibilității, prin laboratoarele de HLA și imunologie acreditate;

c) activitățile de testare virusologică și histocompatibilitate, prin laboratoarele din structura Institutului Național de Hematologie Transfuzională «Prof. dr. C.T. Nicolau»;

d) activitatea de donare, prin secțiile sau compartimentele cu paturi de profil din structura unităților sanitare, acreditate în condițiile legii.

(2) Activitățile de recrutare, testare și donare se desfășoară în conformitate cu protocoalele elaborate de Registrul, avizate de Consiliul științific și supuse aprobării prin ordin al ministrului sănătății.

(3) În vederea îndeplinirii atribuțiilor prevăzute la art. 7, Registrul poate încheia cu terții protocol de colaborare și/sau contract de prestări de servicii, după caz, în condițiile legii”.

10. Articolele 10 și 11 se abrogă.

11. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) În cadrul Registrului funcționează Consiliul științific, format din 5 personalități recunoscute în domeniul activității de testare, donare și transplant de celule stem hematopoietice.

(2) Componenta nominală a Consiliului științific este stabilită prin ordin al ministrului sănătății, la propunerea Registrului.

(3) Directorul general al Registrului este membru de drept al Consiliului științific.

(4) Consiliul științific este condus de către un președinte de ședință, desemnat din rândul membrilor acestuia.

(5) Atribuțiile Consiliului științific sunt stabilite prin regulamentul de organizare și funcționare al Registrului.”

12. Articolul 14 se abrogă.

13. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — Măsurile de inspecție și control privind calitatea și securitatea sanitară în domeniul activităților de recrutare, testare și donare de celule stem hematopoietice intră în atribuțiile autorității naționale competente în domeniul securității sanitare a produselor de origine umană pentru utilizare terapeutică, conform legii.”

14. La articolul 16, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Structura organizatorică a Registrului și regulamentul de organizare și funcționare al acestuia se aprobă prin ordin al ministrului sănătății.”

Art. II. — Ordinul ministrului sănătății prevăzut la art. 16 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 760/2009, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va emite în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 760/2009 privind înființarea Registrului Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 10 august 2009, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,

Cseke Attila

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,

Ioan Nelu Botiș

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Ialomițianu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII ȘI PATRIMONIULUI NAȚIONAL

ORDIN

privind clasarea în Lista monumentelor istorice, grupa valorică „B”, a imobilului Clădire primărie, din Str. Principală nr. 206, satul/comuna Aita Mare, județul Covasna

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 alin. (1) pct. 2 lit. a) și alin. (3) și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii și patrimoniului național emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Imobilul Clădire primărie, din Str. Principală nr. 206, satul/comuna Aita Mare, județul Covasna, se clasează ca monument istoric, grupa valorică „B”, cod în Lista monumentelor istorice CV-II-m-B-21020.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt date în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția patrimoniu cultural din cadrul Ministerului Culturii și Patrimoniului Național comunică prezentul ordin

Direcției pentru Cultură și Patrimoniul Național a Județului Covasna pentru ducere la îndeplinire.

Art. 3. — Direcția pentru Cultură și Patrimoniul Național a Județului Covasna va îndeplini procedurile de comunicare în termen de cel mult 30 de zile de la data publicării prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii și patrimoniului național,
Kelemen Hunor

București, 4 martie 2011.
Nr. 2.116.

ANEXĂ

ZONA DE PROTECȚIE

a monumentului istoric Clădire primărie, din Str. Principală nr. 206, satul/comuna Aita Mare, județul Covasna

Coordonate puncte de contur

Nr. pct.	Coordonate Stereo 70	
	N (m)	E (m)
—		
1	496379	543564
2	496365	543569
3	496361	543560
4	496341	543570
5	496307	543591
6	496285	543552
7	496273	543529
8	496269	543531
9	496258	543511
10	496247	543498
11	496219	543512
12	496214	543505
13	496210	543498
14	496207	543500
15	496194	543380
16	496242	543452
17	496277	543428
18	496286	543425
19	496283	543412

Nr. pct.	Coordonate Stereo 70	
	N (m)	E (m)
—		
20	496291	543411
21	496330	543402
22	496367	543395
23	496385	543393
24	496384	543408
25	496388	543418
26	496406	543418
27	496420	543420
28	496426	543419
29	496429	543438
30	496432	543450
31	496429	543450
32	496430	543466
33	496444	543464
34	496449	543524
35	496449	543546
36	496407	543557
37	496397	543562

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN**privind dispunerea radierii din Registrul general și din Registrul special
al instituțiilor financiare nebankare a Societății Comerciale ING CREDIT IFN — S.A.**

Având în vedere fuziunea dintre Societatea Comercială ING LEASE ROMANIA IFN — S.A. (societate absorbantă) și Societatea Comercială ING CREDIT IFN — S.A. (societate absorbită),
în baza art. 28 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebankare,
în temeiul art. 35 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și al prevederilor Hotărârii Parlamentului României nr. 35/2009 pentru numirea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

guvernatorul Băncii Naționale a României emite următorul ordin:

Articol unic. — Se dispune radierea din Registrul general și din Registrul special, ținute la Banca Națională a României, a Societății Comerciale ING CREDIT IFN — S.A., cu sediul în municipiul București, Str. Tipografilor nr. 11—15, aripa B4, parter, sectorul 1, înregistrată la oficiul registrului comerțului sub nr. J40/15031/2007, cod unic de înregistrare 22232648, înscrisă în Registrul general și în Registrul special la secțiunea k) „Activități multiple de creditare” sub nr. RG-PJR-41-110218, respectiv nr. RS-PJR-41-110053.

Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 30 martie 2011.
Nr. 301.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

